

Rapport

Datum: 23 april 2007

Rapportnummer: 2007/070

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Utrecht op 17 september 2004, nadat hij met zijn fiets ten val was geraakt, niet adequaat heeft gereageerd op een telefonische noodoproep (door een derde persoon) naar het alarmnummer 1-1-2. Met name klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Utrecht naar aanleiding van die noodoproep alleen een ambulance heeft gestuurd en geen politieambtenaar. Verzoeker geeft aan dat hierdoor de tegenpartij onbekend is gebleven terwijl deze nog aanwezig was op het moment dat de ambulance ter plaatse arriveerde.

Verder klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Utrecht bij de behandeling van zijn klacht van 5 december 2005:

- uitgegaan is van de informatie die hij de politie heeft verstrekt, maar zelf geen onderzoek heeft verricht naar het gebeuren;
- geen contact heeft opgenomen met de telefonische melder van het ongeval, ondanks dat hij de politie diens telefoonnummer heeft gegeven.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 17 september 2004 reed verzoeker op zijn racefiets over het fietspad van de provinciale weg N. te M. Op een gegeven moment kwam verzoeker ten val. Een buurtbewoner belde vervolgens 1-1-2. Hierop is een ambulance ter plaatse gekomen, die verzoeker vervolgens naar het ziekenhuis heeft gebracht. De politie kwam naar aanleiding van de telefonische melding niet ter plaatse. Verzoeker stelt dat hij door een onverwachte manoeuvre van een meisje op een fiets ten val is gekomen, waardoor er sprake is van een tweezijdig ongeval. Verzoeker klaagt erover de politie niet adequaat heeft gereageerd op de noodoproep. Door het niet ter plaatse komen van de politie is de identiteit van het meisje dat het ongeval zou hebben veroorzaakt onbekend gebleven.

2. De klachtenadviescommissie van het regionale politiekorps Utrecht gaf de korpsbeheerder op 15 december 2005 het advies om de klacht van verzoeker over het inadequate politietoedren na de noodoproep ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder liet bij beslissing van 20 december 2005 weten zich met dat advies te kunnen verenigen; hij verklaarde verzoekers klacht ongegrond. Volgens de korpsbeheerder had het regionale politiekorps Utrecht conform het vigerende beleid gehandeld.

3. In zijn brief aan de Nationale ombudsman van 8 maart 2006, met nadere toelichting in zijn brief van 23 juli 2006, klaagde verzoeker over het ongegrond verklaren van zijn klacht. Voorts klaagde verzoeker er over dat het regionale politiekorps Utrecht geen enkel

onderzoek had verricht naar het ongeval. In het verlengde hiervan klaagde verzoeker er ten slotte over dat de politie geen contact had opgenomen met de telefonische melder van het ongeval, ondanks dat hij de politie het telefoonnummer van deze persoon had verschaft.

Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

I. Ten aanzien van het niet adequaat reageren op een telefonische noodoproep

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Utrecht niet adequaat heeft gereageerd op een telefonische noodoproep van het ongeval waarbij hij was betrokken.
2. Verzoeker heeft over de feiten het volgende naar voren gebracht. Op 17 september 2004 kwam verzoeker door toedoen van een meisje op een fiets ten val. Een derde persoon belde hierop 1-1-2 met de mededeling dat er iemand met zijn fiets was gevallen en dat er een ambulance ter plaatse diende te komen. Vervolgens kwam er wel een ambulance ter plaatse, maar geen politie.
3. Verzoeker gaf aan dat, gelet op de summiere informatie van de noodoproep, de beslissing van de politie om alleen een ambulance ter plaatse te sturen niet verantwoord was. Volgens verzoeker ging het om een ernstig tweezijdig ongeval waarbij hij blijvend letsel had opgelopen. Doordat de politie niet ter plaatse was gekomen is de identiteit van het meisje onbekend gebleven, terwijl zij nog aanwezig was op het moment dat de ambulance arriveerde, aldus verzoeker.
4. De korpsbeheerder liet weten deze klacht niet gegrond te achten. De korpsbeheerder baseerde zich hierbij onder meer op de onderzoekbevindingen van de klachtonderzoeker. Uit deze bevindingen kwam naar voren dat een anonieme 1-1-2 beller gemeld had dat er een fietser was gevallen en dat er om een ambulance werd verzocht. Hierop was de melding doorgezet naar de meldkamer van de Centrale Post Ambulancedienst (hierna: CPA). Gelet op de inhoud van de melding en het gestelde in punt 4 van de Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg van de RAVU (CPA) (hierna: Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg) (zie Achtergrond, onder I.) is er conform het vigerende beleid gehandeld, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder merkte tenslotte op dat als er bijzonderheden zouden zijn geweest, dit aan de CPA was teruggekoppeld, zodat er alsnog politie zou zijn ingeschakeld.

Beoordeling

5. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep

handelen. Dit brengt mee dat een bestuursorgaan deskundig en objectief dient te handelen, hetgeen onder meer betekent dat het zijn beslissing hoe te handelen doet steunen op voldoende en afgewogen informatie. Hierbij dient de politie, indien er een telefonische melding binnenkomt betreffende een zorgvraag, te handelen overeenkomstig het beleid dat is neergelegd in de Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg.

6. In de Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg staat het volgende te lezen:

"Indien meldingen betreffende een specifiek gezondheidsprobleem (dus voor de CPA) binnenkomen bij de politie-meldkamer dan direct doorverbinden met de CPA, zodat de centralist van de CPA zodoende zelf in de gelegenheid is om een inschatting te maken van de ernst van de situatie en de eventuele inzet van een ambulance. De inzet van de politie geschiedt vervolgens middels bovengenoemde richtlijnen."

Onder punt 1 van de Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg staat onder meer het volgende vermeld.

"Centralisten moeten vrij zijn om meldingen te beoordelen en te prioriteren."

Punt 4 van de Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg bevat de regel dat bij een eenzijdig ongeval de CPA de politie in kennis stelt. De politie bepaalt op basis van haar prioritering of inzet van politie-eenheden gewenst of mogelijk is. Dit blijft een inschatting van de politiecentralist.

7. In dit geval kwam er via het alarmnummer 1-1-2 een melding binnen bij de meldkamer van de politie. De exacte inhoud van deze melding staat niet vast, nu de melding niet bewaard is gebleven. Wel staat vast dat de inhoud van de melding zeer summier was. De strekking van de melding luidde dat er een fietser was gevallen en dat er een ambulance ter plaatse diende te komen. Dat de melder niets heeft gezegd over een tweezijdig ongeval wordt door verzoeker niet betwist. Van enige bijzonderheden is voorts niet gebleken. De Nationale ombudsman is van mening dat gelet op de inhoud van de melding de centralist van de politiemeldkamer in redelijkheid kon bepalen dat politie-inzet niet noodzakelijk was. Overeenkomstig het neergelegde beleid in Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg heeft de centralist de melding doorgeschakeld naar de CPA. Door deze meldkamer werd een ambulance ter plaatse gestuurd. Voorts is niet gebleken dat het ter plaatse gekomen ambulancepersoneel signalen heeft afgegeven dat er een derde persoon bij het ongeval van verzoeker was betrokken, waardoor politie-inzet noodzakelijk was.

8. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de politie, door de telefonische noodoproep door te schakelen naar de meldkamer van de ambulancedienst en derhalve geen politie naar de plek van het ongeval van verzoeker te sturen, adequaat op de noodoproep heeft gereageerd en niet in strijd heeft gehandeld met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet verrichten van een onderzoek en geen contact opnemen met de telefonische melder van het ongeval.

Tijdens het onderzoek is duidelijk geworden dat bovengenoemde klacht van verzoeker zich voornamelijk richt op het niet verrichten van onderzoek door het regionale politiekorps Utrecht in de maanden direct na het ongeval en niet enkel - zoals opgenomen in de klachtformulering - op het niet verrichten van onderzoek door het regionale politiekorps Utrecht tijdens de interne klachtenprocedure. Nu het beter recht doet aan de bedoeling van verzoeker zal de Nationale ombudsman zich ook uit laten over de klacht van verzoeker dat het regionale politiekorps Utrecht in de maanden direct na het ongeval geen onderzoek heeft verricht.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er over dat het regionale politiekorps Utrecht geen onderzoek heeft verricht naar het ongeval en geen contact heeft opgenomen met de telefonische melder van het ongeval.

2. Verzoeker bracht in dit verband onder meer het volgende naar voren.

Op 17 september 2004 was hij slachtoffer geworden van een ernstig ongeval waarbij de tegenpartij is doorgereden. Verzoeker had zijn heup gebroken en was met een ambulance overgebracht naar het Academisch Medische Centrum (hierna AMC). Een maatschappelijk werkster van het AMC nam twee dagen na het ongeval contact op met de politie. In oktober 2004, maar zeker op 3 november 2004, lichtte een medewerker van bureau slachtofferhulp de politie in, over het ongeval aldus verzoeker. Verzoeker nam zelf ook diverse keren met de politie telefonisch contact op over het ongeval. Verzoeker gaf aan dat de politie in elk geval vanaf 9 november 2004 op de hoogte was van het ongeval, omdat er toen een registratieformulier van het ongeval is opgemaakt.

3. Verzoeker gaf voorts aan dat hij na 9 november 2004 middels het plaatsen van een advertentie in een lokaal huis-aan-huisblad achter de naam en het telefoonnummer van de persoon was gekomen die via 1-1-2 de melding van het ongeval had gedaan. Verzoeker sprak meerdere malen met deze melder, maar de melder gaf steeds aan dat hij geen getuige was geweest van het ongeval en dat hij niet wist wie de tegenpartij was. Verzoeker verstreekte vervolgens de persoonsgegevens van de melder aan de politie, maar de politie zocht geen contact met deze persoon. Volgens verzoeker had de politie de melder als getuige kunnen horen, zodat wellicht via deze weg de identiteit van het meisje dat hem had aangereden bekend had kunnen worden. De politie heeft echter geen enkele actie ondernomen om de melder van de noodoproep, mogelijke getuigen of het meisje dat bij het ongeval was betrokken, op te sporen, aldus verzoeker.

4. De korpsbeheerder liet in zijn reactie van 13 september 2006 weten dat tussen 17 september 2004 tot aan 9 november 2004 in BPS geen mutaties waren te vinden omtrent het ongeval. Het was dan ook niet meer na te gaan of een maatschappelijk werkster van het AMC twee dagen na het ongeval contact met de politie had opgenomen.

5. In reactie op een aanvullende vraag van de Nationale ombudsman of de politie, nadat verzoeker het ongeval had gemeld, zelfstandig onderzoek had verricht, deelde de korpsbeheerder bij brief van 30 oktober 2006 het volgende mee. In BPS waren tot aan 9 november 2004 geen meldingen of mutaties te vinden omtrent het ongeval. De betrokken wijkagent maakte op 9 november 2004 een registratieformulier van het ongeval op aan de hand van de door verzoeker aangedragen gegevens. Er waren de wijkagent geen getuigen bekend geworden en ook verzoeker droeg geen getuigen aan, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder was dan ook van mening dat er op 9 november 2004 onvoldoende concrete gegevens voorhanden waren om een nader onderzoek in te stellen. De korpsbeheerder achtte de klacht op dit punt niet gegrond.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer met zich mee dat onderzoek naar een strafbaar feit gedegen en voortvarend wordt uitgevoerd, zodat alle relevante informatie wordt verworven. In dit verband zijn onder meer twee criteria van belang; de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak. De Aanwijzing voor de opsporing (verder: de Aanwijzing) geeft de politie een kader voor de reactie op gepleegde strafbare feiten.

Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen situaties waarin reeds direct een verdachte bekend is, dan wel met geringe inspanning kan worden gevonden en situaties waarin dat niet het geval is.

7. In gevallen waarbij de dader(s) nog niet bekend is/zijn en het een ingrijpend strafbaar feit betreft mag ingevolge de Aanwijzing van de politie meer worden verwacht dan alleen een optreden als er onmiddellijk een spoor naar de dader bekend is. In zo'n geval dient er gericht en meer dan oppervlakkig te worden gezocht naar aanknopingspunten voor een succesvolle opsporing en vervolging. Voor het antwoord op de vraag of sprake is van een ingrijpend strafbaar feit dient in eerste instantie te worden gekeken naar de omvang van de aantasting van de belangen of het welzijn van individuen of van de samenleving als geheel. Een van de beoordelingscriteria hierbij is de mate waarin de lichamelijke integriteit is aangetast. Indien iemand is overleden, verkracht, of er is letsel toegebracht waarbij specialistische medische hulp moet worden ingeroepen, zal dit ertoe moeten leiden dat eerder zal worden overgegaan tot een meer (diepgravend) onderzoek (zie Achtergrond, onder II).

8. Verzoeker stelt dat niet alleen hij, maar ook een medewerker van slachtofferzorg en een maatschappelijk werker van het AMC de politie kort na het ongeval heeft ingelicht. Bij de politie zijn echter vanaf 17 september 2004 tot aan 9 november 2004 geen meldingen over het ongeval bekend. Het is dan ook niet meer na te gaan op welk moment de politie op de hoogte is gesteld van het ongeval. Het staat echter niet ter discussie dat de politie op enig moment, in elk geval op 9 november 2004 toen er een registratieset van het ongeval werd opgemaakt, van het ongeval heeft kennisgenomen. Vast staat ook dat tengevolge van het ongeval de heup van verzoeker is gebroken en dat hij door een ambulance naar het ziekenhuis is overgebracht.

9. De politie heeft vanaf het moment dat zij op de hoogte was van het ongeval geen enkele actie ondernomen in de zaak. Volgens de korpsbeheerder waren er onvoldoende concrete gegevens voorhanden om een onderzoek in te stellen. Op advies van de politie verrichtte verzoeker zelf onderzoek naar het ongeval. Uit dit eigen onderzoek van verzoeker is de naam en het telefoonnummer van de melder van de noodoproep bekend geworden. Verzoeker gaf deze gegevens vervolgens door aan de politie. De politie nam echter geen contact op met de melder.

10. De Nationale ombudsman merkt allereerst op dat het enkel opmaken van een registratieset van het ongeval, zoals de politie heeft gedaan op het moment dat zij op de hoogte was van het ongeval, niet conform de aanwijzing Verkeersongevallen is (zie Achtergrond, onder III). Op grond van de aanwijzing Verkeersongevallen wordt bij een verkeersongeval dat letsel tot gevolg heeft waardoor een betrokkene in het ziekenhuis een medische behandeling moet ondergaan niet alleen een registratieset opgemaakt, maar ook een proces-verbaal. Door geen proces-verbaal op te maken heeft de politie in strijd gehandeld met de aanwijzing Verkeersongevallen.

Voorts is de Nationale ombudsman van oordeel dat gelet op de Aanwijzing voor de opsporing de politie het onderzoek niet gedegen en voortvarend heeft uitgevoerd. Zoals eerder vermeld kan een zaak - ondanks het feit dat er geen bekende dader is - volgens de Aanwijzing niet terzijde worden gelegd indien er letsel is toegebracht waarbij specialistische medische hulp moet worden ingeroepen. Dit was het geval. De politie had dan ook op het moment dat zij op de hoogte was van het ongeval gericht en meer dan oppervlakkig moeten zoeken naar aanknopingspunten om de veroorzaker van het ongeval te kunnen achterhalen. Het had derhalve op de weg van de politie gelegen om getuigen op te sporen en een eventueel onderzoek ter plaatse te verrichten. Het was niet juist om het verrichten van onderzoek geheel aan verzoeker over te laten. Daarnaast is het onbegrijpelijk dat de politie op het moment dat de gegevens van de telefonische melder van het ongeval aan haar bekend waren gemaakt geen contact met deze melder heeft gezocht. Deze getuige had immers relevante informatie kunnen verschaffen over de toedracht van het ongeval en over de mogelijke veroorzaker. Dat dit achteraf niet het geval is gebleken doet hieraan niet af.

11. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving heeft gehandeld, door het onderzoek naar de dader van een strafbaar feit niet gedegen en voortvarend uit te voeren.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het nalaten onderzoek in te stellen en contact op te nemen met de telefonische melder van het ongeval tijdens de behandeling van zijn klacht door het regionale politiekorps Utrecht.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tot slot over dat het regionale politiekorps Utrecht tijdens de interne klachtenprocedure geen zelfstandig onderzoek heeft verricht naar het ongeval en geen contact heeft opgenomen met de telefonische melder van het ongeval.

2. De beheerder van het regionale politiekorps Utrecht liet bij brief van 13 september 2006 weten de klacht wat betreft het geen contact opnemen met de telefonische melder van het ongeval tijdens de interne klachtenprocedure gegrond te achten. De korpsbeheerder wees er op dat er aanvankelijk sprake was van een anonieme 1-1-2 melding. Na heronderzoek in BPS bleek dat de noodhulpaanvraag was gedaan vanaf een vaste telefoonverbinding en dat het telefoonnummer van de melder ook in BPS stond vermeld.

De korpsbeheerder gaf aan dat er alsnog contact is opgenomen met de anonieme melder. Deze gaf echter aan dat hij het ongeval zelf niet had gezien.

De korpsbeheerder concludeerde dat het zorgvuldiger was geweest wanneer er binnen de interne klachtenprocedure contact was gezocht met de melder.

Beoordeling

3. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

4. Onder verwijzing naar hetgeen onder II is overwogen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie ook tijdens de klachtenbehandeling bij het regionale politiekorps Utrecht in strijd heeft gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving, door het onderzoek naar de dader van een strafbaar feit niet gedegen en voortvarend uit te voeren en geen contact op te nemen met de telefonische melder van het ongeval.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht is

gegrond ten aanzien van:

- het niet verrichten van een onderzoek, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving;
- het niet verrichten van een onderzoek en het nalaten contact op te nemen met de telefonische melder van het ongeval tijdens de interne klachtenprocedure, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

niet gegrond ten aanzien van:

- het niet adequaat reageren op een telefonische noodoproep.

Onderzoek

Op 8 maart 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer J. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte van die gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de korpsbeheerder gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verzoekschrift van 8 maart 2006;

klachtdossier van de politie, met bijlagen, waaronder het advies van de commissie voor de politiekklachten van 15 december 2005 en de reactie van de korpsbeheerder van 20 december 2005;

e-mailbericht van verzoeker van 23 juli 2006;

standpunt van de korpsbeheer van 13 september 2006;

reactie van verzoeker van 4 oktober 2006;

brief korpsbeheerder van 30 oktober 2006, in antwoord op door de Nationale ombudsman gestelde nadere vragen;

e-mailbericht van verzoeker van 8 november 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Afspraken Politie & meldkamer ambulancezorg van de RAVU (CPA)

"1. Inleiding

Er is een duidelijk behoefte aan het afstemmen en concretiseren van afspraken tussen de Politie en de Centraal Post Ambulancedienst. Centraal in deze afspraken staat het vertrouwen wat er moet zijn tussen centralisten waarbij er optimale bescherming is van de privacy van de zorgvrager. Centralisten moeten vrij zijn om meldingen te beoordelen en te prioriteren. (...)

4. eenzijdig ongeval met letsel:

Bij een eenzijdig ongeval stelt de CPA de politie in kennis. De CPA zorgt voor inzet van de ambulance. De politie bepaalt op basis van haar prioritering of inzet van politie-eenheden is gewenst of mogelijk is (blijft inschatting politiecentralist).

Attentie:

Indien meldingen betreffende een specifiek gezondheidsprobleem (dus voor de CPA) binnenkomen bij de politie-meldkamer dan direct doorverbinden met de CPA, zodat de centralist van de CPA zodoende zelf in de gelegenheid is om een inschatting te maken van

de ernst van de situatie en de eventuele inzet van een ambulance. De inzet van de politie geschiedt vervolgens middels bovengenoemde richtlijnen."

II. Aanwijzing voor de opsporing van 11 februari 2003

"2. In de Aanwijzing opsporing van 11 februari 2003, datum inwerkingtreding 1 maart 2003, van het College van procureurs-generaal wordt ernaar gestreefd helderheid te geven over wat in redelijkheid van de politie mag worden gevraagd bij (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten. In deze aanwijzing is onder meer opgenomen onder welke omstandigheden de politie niet mag besluiten geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen in een zaak waarin formeel aangifte is gedaan.

De Aanwijzing vermeldt hierover het volgende

De politie wordt geconfronteerd met een veelheid aan strafbare feiten. Burgers en bedrijven doen aangifte dat ze slachtoffer zijn geworden van diefstal of vernieling. Of burgers melden dat ze een inbraak hebben gezien. Of de politie ziet zelf dat er delicten worden gepleegd: bij controle op dronken rijden of op mensenhandel, of de agent ziet tijdens surveillance dat er verkeersovertredingen worden gepleegd. Duidelijk is dat het niet doenlijk is altijd en overal met veel politie-inzet te reageren. Dat kan ook niet verwacht worden van de politie: de capaciteit van de opsporing is immers eindig en er zullen keuzen moeten worden gemaakt. En voorts kan de politie niet tot het onmogelijke worden gehouden: als opsporingactiviteiten uiteindelijk niets opleveren, dan zal dat op een zeker moment als een gegeven moeten worden aanvaard. In deze aanwijzing gaat het er om, dat helderheid wordt gegeven over wat in redelijkheid van de politie mag worden gevraagd. Duidelijkheid daarover is belangrijk voor de burger, zodat deze weet waarop hij wel en waarop hij niet kan rekenen. En ook is het nuttig voor de politie als anker voor de keuzen die in de praktijk moeten worden gemaakt, en voor het OM en de rechter die eventuele klachten over beslissingen van de politie moeten beoordelen.

Samenvatting

In deze aanwijzing gaat het om de reactie op afzonderlijke strafbare feiten die ter kennis komen van de politie. Hiernaast staat de 'beleidsmatige' inzet van de opsporing op criminaliteitsverschijnselen: de beleidsmatig bepaalde inzet van de politie in termen van gerichte surveillance, controles, verkennende onderzoeken, waaromtrent in de driehoek van burgemeester, hoofdofficier van justitie en korpschef afspraken worden gemaakt. Dit valt buiten het kader van deze aanwijzing.

1. Algemene uitgangspunten

Bij het scheppen van de beoogde helderheid over wat er moet gebeuren bij (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten, zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd.

1.1. Twee criteria

Er zijn twee criteria van belang bij het aangeven van wat in redelijkheid verwacht mag worden: de ernst van het strafbare feit, en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak (het vinden van verdachten en bewijs). De voor de hand liggende vuistregel is dat hoe ernstiger het feit, hoe meer moet worden gedaan om de zaak op te helderen zodat verdachten vervolgd en berecht kunnen worden. Deze aanwijzing vult dan deze vuistregel in.

(...)

1.5 Lokale accenten

Het voorgaande laat onverlet, dat op lokaal niveau een nadere invulling kan worden gemaakt waarin wel bepaalde delictvormen benoemd worden. Daarbij kunnen evenwel de benedengrenzen in deze aanwijzing niet terzijde worden gesteld (bijvoorbeeld door bij woninginbraken geen gericht onderzoek in te stellen naar sporen). Wel kan het méérdere worden geregeld, bijvoorbeeld door te voorzien in extra opsporingsinspanningen in kwesties waar dat volgens de regels in deze aanwijzing niet strikt zou hoeven, maar waar lokale omstandigheden daar nadrukkelijk wel (eventueel tijdelijk) om vragen.

(...)

2. Het kader voor de reactie op (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten

(...)

2.2 Regel 2: Bij ingrijpende feiten gerichte opsporing

Bij strafbare feiten die verder ingrijpen mag meer worden verwacht dan alleen een optreden als er onmiddellijk een spoor naar de dader bekend is. Dan moet gericht en meer dan oppervlakkig worden gezocht naar aanknopingspunten voor een succesvolle opsporing en vervolging: naar eventuele getuigen, naar eventuele sporen (vingerafdruk, DNA). Pas als die inspanning geen succes heeft kan de opsporing worden afgesloten, maar slechts op een zodanige wijze dat als zich naderhand nieuwe informatie aandient deze tot hernieuwde actie kan leiden.

Materiële ernst

Bij het antwoord op de vraag wat 'schokkende feiten' zijn, is het eerste gezichtspunt de omvang van de aantasting van de belangen of het welzijn van individuen of van de samenleving als geheel. Hierbij gelden de volgende criteria:

* De lichamelijke integriteit is in aanzienlijke mate aangetast, iemand is overleden, of er is letsel toegebracht waarbij specialistische medische hulp moet worden ingeroepen (en niet

dus alleen een droge klap, een bloedneus, een te hechten wond), er is verkracht.

* (...)

* (...)."

III. Aanwijzing verkeersongevallen van 1 januari 2002

"4. Proces-verbaal.

In de hieronder genoemde gevallen (...) wordt proces-verbaal opgemaakt. Dit wordt op de registratieset aangegeven.

(...)

4.3. Medische behandeling in ziekenhuis ten gevolge van letsel

Buiten de gevallen zoals bedoeld onder 4.2 wordt wanneer een verkeersongeval letsel tot gevolg heeft waardoor een betrokkene in het ziekenhuis een medische behandeling moet ondergaan proces-verbaal opgemaakt. (...)."